Ч. 169 Субота 29 липня (11 серпня) 1900 Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

Редакция і адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Похорон короля Гумберта. — Війна в Хіні).

Поїзд, що віз короля Гумберта під сторожию кн. Аости, ґр. Турину, кн. Віктора Наполеона і ґр. Опорто, прибув о години $6^1/_2$ рано на римский зелїзничий дворець. На двірци дожидали короля Віктор Емануіл, князї королївскої родини, представителї заграничних дворів і члени дипльоматичного тїла. У всїх улицях, котрими везено тіло короля, поуставлюване було рядами войско. Величезні товпи народу наповнювали улиці і площі. Всї відкривали голови за наближенем похоронного походу. Домовину везено на каравані зробленім з арматних лафет. Цілий похід прибув до Пантеону, де по відправі похоронних молитв зложено тіло до гробівця. Чину похорону довершив архіепископ Ґенуї в сослуженю численного духовеньства. — На чолї походу їхали шкадрона кавалєриї, за нею ішла войскова музика, а відтак множество войска, між котрим були і віддїли маринарки. Дальше їхав головний командант войск, що брали участь в похоронї, окружений своїм штабом. За ним ішли депутациї професорів середних шкіл, бурмістр Риму за радою міскою. рада міста Турина, президенти судів, академичний сенат римского унїверситету, сенатори, посли, представителї дворів і держав і тим инші. За ними ступали трубачі а відтак духовеньсто: 100 сьвящеників сьветских і 100 монахів. За духовеньством їхав караван а за ним ішла королївска родина, а відтак товпи публики. В деяких улицях, куди ступав похід, була величезна глота, так що приходило часом до нещастних случаїв. Обчислюють, що в часї похорону було 80 до 100 случаїв ріжних покалїчень. При одній улици упав якийсь чоловік з даху просто на баґнет стоячого на долинї вояка і пробив ся. При улици Націонале, коли появила ся депутация міста Прато, звідки як звістно походить убийник Бресчіо, товпа кинула ся на хоругов того міста і хотїла єї подерти.

Похід союзних войск на Пекін розпочав ся і дня 5 с. м. прийшло вже до більшої битви під Пейсан, де стояли хіньскі войска в сильних становищах. Битва розпочала ся о години $3^1/_2$ над раном і тревала цїлих 8 годин. Вкінци Хінцї уступили, але союзні войска мали великі страти. Телеґрама доносить, що самі Росияни втратили 800 людий, Анґлїйці 50. Страти Німців і Японців близше не знані, але на кождий спосіб також значні. Гадають що та побіда отворила союзним войскам дорогу до Пекіну, хоч ледве чи то правда, бо инші телеграми доносять, що великі сили Хінців стоять на північ і на полудне від Тейсан, так що можуть цїлком окружити невеличку армію союзну.

Також і від австрийского заступника в Пекінї, секретаря посольства бар. Ростгорна надійшла до міністерства заграничних справ шифрована депеша з Пекіну з дня 4 серпня. Всьо промавляє за тим, що та депеша автентична. Зміст єї такий: Будинок австро-угорского посольства спалено дня 21-ого червня. Від 20-ого червня боронились ми разом з француским віддїлом в посольстві француским, на котре Хінцї стріляли з армат і карабінів. Часть посольства збурено. Наші страти такі: капітан Томан і 3 вояків убиті, 3 вояків ранених. — Від 16 липня напади Хінців перестали. — Цунлїямен надіслав до Парижа, до хіньского посла шифровану депешу француского посла в Пекінї Пішона, в котрій сказано, що посли повідомили цунлїямен, що не можуть скорше виїхати з Пекіну, доки не прийдуть союзні войска, але войска ті мусять бути на стілько сильні, аби дали охорону 800 чужинцям, між ними 200 женщинам і дітям та 3000 хіньских християн, котрих не можна лишити на поталу розяреної хіньскої голоти. На хіньске войско не можна би спустити ся.

Новинки.

Львів дня 10-го серпня 1900

— **Є. В. Цісар** удїлив громадї Хирина, перемиского повіта 100 К. запомоги на внутрішне устроєнє церкви.

— **Акция ратункова.** На внесенє президиї Намістництва дозволив п. міністер скарбу на безплатне розділенє 15.000 метр. сотнарів соли для

---

8)

ПОЦЇЛУЙ.

(З ческого — Каролїни Светлї.)

(Конець).

Луць утікав з коршми і від музики, уникав дївчат, бо всьо видалось єму нараз противним, а серед того пустого крику і гамору довкола него, посеред тих дївчат, що надїяли ся уподобатись єму і виперти з єго серця Вендульку, наступила в нїм нагла зміна.

Саме коли загальна веселість досягла найвисшої точки, коли дївчата всї сили напружили, аби єго зловити в свої сїти, прийшла єму нараз Вендулька на гадку і нїчо вже не могло єї виперти з єго серця. Мимохіть мусїв єї порівняти з своїм теперішним окруженєм, і признати, що она хоч як горда, неприступна і гнївлива, однако цїлком инша, як всї ті, що тепер удають для него дружбу і любов. Як горячо она єго любила, а преці яка була все розважна, як чесно і щиро думала і як инакше вказувала єму любов! То, що він від неї чув, не чув нїякий инший мужчина, о тім був він пересьвідчений. А міг бути певний, що коли він не дасть ся зловити котрій з тих дївчат, що нинї так коло него розпадають ся, то завтра кожда з них присягне любов так само скоро першому лїпшому паробкови, що вкаже охоту женити ся.

Аби суджену обидити, получив ся з другими дївчатами, і ось ті самі викликали в нїм против їх і єго власної волї зміну, доказали, що Вендулька при всїх своїх хибах, які він в ній бачив, все таки безконечно лїпша і чеснїйша, як всї ті дївчата.

Довго ходив серед тихої ночи по улици та роздумував, як має від нинїшного дня поводити ся супротив Вендульки. Она вправдї єго обидила і заслужила на те, аби він ще довго не показував їй своєї любови. Чи має дальше поводити ся як доси, доки аж не зломить єї опору? Чи она дуже озлобила ся тим, що він їй зробив? Що она єму скаже при першій стрічи? Щоби она могла справдї перевести свою погрозу в дїло і відійти від него, о тім навіть не думав.

Луць гадав, що він все ходить улицею коло коршми, тимчасом незначно чим раз більше наближав ся до свого дому. Але того не знав, аж нараз опинив ся перед самим плотом свого огорода. Тут почув радістний голос, хтось вибіг з сїний і біг напротив него: то була наймичка.

— То лиш ви? — спитала здивована, коли єго пізнала.

— А хтож би мав бути більше?

— Я гадала, що й господиня прийшла назад з вами.

Луць станув мов вкопаний, недобре прочуте потрясло ним.

— Господиня? — питав непевним голосом. — А она звідки мала би вертати?

Замість відповіди наймичка розплакала ся.

— Що стало ся? — питав Луць неспокійно. — Чого ти ще тут стоїш, чому не поклала ся спати? Чого плачеш?

— Як не маю плакати — відповіла дївчина — коли наша господиня покинула нас на все. Такої доброї людини вже не будемо мати. Ми всї, вся челядь, полюбили єї як матір, за єї доброту і честність. О кождім памятала скорше як о собі, була вічлива і добра. Для дитини була правдивою материю, другої такої вже не буде. Тепер оно бідне другий раз осиротїло а ми разом з ним.

Луць аж заточив ся і вхопив ся плота.

— То господинї нема? — повторив без думки кілька разів; не міг доси зрозуміти, що всьо, що чув, суща правда.

— Певне що нема! І як не мала піти? — відповіла дївчина з огірченєм. — Кожда би так зробила, колиб їй так хто під вікнами танцював з дївчатами! На що ви їй той встид робили? Миж добре знаємо, що она не хотїла нїчого злого. І ми маємо очи і уши, бачимо і чуємо мимо волї. Така добра дївчина а мусїла перед самим весїлєм іти служити між чужих людий, а може навіть пішла й між Нїмців. Певне що так, бо де би инде ішла. Мусїла піти далеко в сьвіт, в нашій околици всї би з неї насьмівали ся.

Луць, що був лиш упертий, але мав добре серце, вислухав докорів служниці без гнїву і з смутком. Просте оповіданє єї і похвала для Вендульки тронули єго.

Він не знав, як опинив ся в своїй комнатї при вікнї, де нераз за житя небіжки жінки ставав та згадував свою вірну любку. При тім вікнї стояв він також щасливий і одушевлений і того памятного вечера, коли єго дорога любка перший раз увійшла до єго хати

худоби поміж селян в околицях навіщених сегорічною повенею, а то на поправу нашї. В тій самій цїли дозволив п. мінїстер, щоби навіщеві повенею а положені близько сільних жуп громади, побирали безплатно сїльну ропу, а то аж по конець мая 1901 р.

— **В Голини**, селї калуского повіта, отворено на ново уряд почтовий, до котрого належати будуть громади Голинь, Гонятичі і Кадібна з присїлками.

— **Тимчасовий дворець зелїзничий** у Львові. З причини будованя нового двірця зелїзничого у Львові, котрий має станути на місци дотеперішного, устроєно і віддано дня 7 с. м. до ужитку подорожних тимчасовий дворець. Сей дворець поміщений в давних огрівальнях в віддаленю 60 м. напротив дотеперішного старого. Ідучи з міста, лївий будинок призначений для від'їзджаючих зі Львова. Містять ся там каси особові і пакункові, почекальнї всїх трех кляс, реставраций, продаж часописий, а в правім будинку, призначенім для приїзжих, поміщені бюра стацийні, бюро урядників руху, телеграф, телефон, бюро полїциї, акцизи міскої і ґардероби для подорожних. Цїлий дворець освітлений електрикою.

— **Стемплї на чистім папері**. Після розпорядженя мінїстерства скарбу можуть податкові уряди вибивати на жадане сторін стемплеві значки на 2. 4, 10, 14, 24, 26. 30, 38, 40, 50, 60 і 80 сотиків, і на 1, 2, 5, 7, 10, 12, 20, 25, 50 і 100 корон, або на цїлком чистім папери, призначенім до писаня актів, або також на печатаних блянкетах як фрахтових листах, чеках, повномочиях, квітах і т. п.

— **Заряд 8 клясової школи** СС. Василиянок в Яворові удержував в своїм Інститутї в минувшім роцї шкільнім 67 учениць. Таке саме число може бути принято і на будучий рік шкільний, за місячною оплатою 20 зр. Родичі, котрим обставини не позваляють на оплату 20 зр. місячно а хотїли би однак своїм дїтям дати можність образованя, зволять листовно віднестись до С. Ольги Смирджі Ігумені і Настоятельки Інституту в Яворові, а коли матеріяльний стан монастиря на то позволить, дасть ся можливий опуст.

— **З Покутя** пишуть: В селї Ключеві великім коло Печеніжина молодий парубчак, Андрій Білянюк, що служив у богатого селянина Онуфрія Кушляка, кинув ся дня 7 с. м. на свого господаря та поранив его смертельно сокирою в голову, а до того пробив ему шию ножем. Убийник знаний злодїй, утїк з села по сповненю злочину. — В Коломиї д. 6 с. м. пустив ся о 4 год. пополудни незвичайно густий град та засипав по кількох хвилях цїле місто на 5 см. грубою верствою леду. Деякі градові зерна були завбільшки курячих покладків. — На днях лютила ся в Ключеві великім страшна буря з лискавками і громами. Грім ударив в стайню одного селянина та поразив наймита і кілька штук худоби. Замітне при тім, що стайня не занялась, анї не потерпіла нїяких ушкоджень.

— **Не мила пригода**. Власти італїяньскі розбивають ся на всї сторони, аби дошукати ся участників тайного заговору на короля Гумберта, і де лиш покаже ся який чужинець, котрий в очах енерґічних властей не знайде довіря, замикають его без пардону. От недавно приїхав до Міляна професор з Москви Соргиньский, а сподїваючи ся листів від родини, зголошував ся щоденно на почтї та допитував ся, чи листи не дійшли вже. Довідавши ся о тім, власти полїцийні арештували невинного професора і допера на інтервенцию росийского консуля випущено его на волю. Показало ся, що взяли его за анархіста, котрий мав приїхати недавно з Швайцариї.

— **В Гусятинї** відбуде ся в недїлю дня 12 серпня концерт з театральним представленєм і товарискою забавою на дохід будови церкви СС. Василїянок в Станїславові. Проґрама: 1) Продукциї мішаного хору. 2) Декламация. 3) Продукциї оркестри. 4) Знїмчений Юрко, комедия в 2 актах. Всї ті точки виконають селяни з Увисли. По концертї: забави товарискі з танцями. Стрій народний або візитовий. Вступ на забаву за оказанєм запрошеня. Початок о 7-ій годинї вечером. О. Вол Козоровский. О. Із. Кисїлевский. О. Теод. Турула.

— **Незвичайний конкурс** оголосила американьска Stampleton Gazette. Именно визначила она 1000 долярів нагороди тому, хто дасть найлїпшу відповідь на питане: „В який спосіб можна найлїпше забавити читачів підчас огіркового сезону, не даючи їм читати нї романів, нї новель?“ — На се питане наспіло зваж 4000 відповідий, але нагороди ніхто не одержав. Між иншими пише п. Й. Пеквіф з Чікаґо: „Брехнями. В лїтї читателї хотять бути обріхуваними, принайменше богато з них. Для мене бодай, коли купаю ся в мори, всьо одно, чи правда, про що пишуть, чи брехня; хочу лише сьміяти ся і бавити ся“. Сенатор Мек Морґан з Вашинґтону, опираючи ся на засадї, що лїтна пора є призначена до приготовань в полїтицї, радить кождий партиї, щоби свою цїлу річну дїяльність обкидала в лїтї болотом, а через те настане замішанє в полїтицї і сензация між читаючою публикою“. Якийсь „праводолюбний“ критик радить знов, щоби на час лїта всї часописи перестали виходити, а то буде для читачів найбільшою розривкою“. Редакция Stampleton Gazette випечатала сю раду та назначила 20 долярів нагороди для того, хто їй подасть адресу „праводолюбного“.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Gazeta Lwowska оголошує прилюдне розписанє достави дерева, якого буде потребувати ц. к. Дирекция зелїзниць державних у Львові на рік 1901. Дотичні оферти в припи саних друках можна вносити найдальше до д. 10 ого вересня, до години 12 ої в полуднє, до ц. к. Дирекциї зелїзниць державних у Львові.

Близші услівя тої достави заміщає Gazeta Lwowska, однак можна їх також переглянути в відділї III. ц. к. Дирекциї зелїзниць держ. у Львові.

— **В Товаристві взаїмних обезпечень „Днїстер“** прибуло в місяци липни с. р. 9.161 важних поліс на суму 8,536.739 корон обезпеченої вартости з премією 79.917 корон 16 сот. Разом від 1 січня до кінця липня видано 44.404 важних поліс на суму 47,369.391 корон з премією 413.884 корон 17 сот.; попередного року за той сам час було 37.662 важних поліс на суму 41,299.354 корон з премією 351.852 корон 12 сот. т. є. сего року о 6.742 поліс і 62.032 корон премії більше.

Шкід в липни с. р. було 55 случаїв; разом всїх від початку року до кінця липня було 450 шкід, з котрих 432 вже виплачено, 5 шкід находить ся в лїквідациї, а виплату 13 відшкодовань (в сумі 7.057 кор. 88 сот.) на разї з причин правних здержано.

Сума всїх тих шкід разом з коштами лїквідациї виносить brutto 235.718 корон 97 сот., а по потрученю части реасекурованої лишає ся на власний рахунок 123.887 корон 71 сот.

Фонд резервовий з кінцем липня виносить 284.296 кор. 08 сот

— **Рахунок Товариства взаїмного кредиту „Днїстер“ у Львові**, стоваришеня зареєстрованого з обмеж. порукою, за місяць липень 1900.

I. Стан довжний·

		Кор. сот.
1. Уділи членів . . .		72.843·48
2. Фонд резервовий . .		6.687·92
3. Специяльна резерва страт .		758·83
4. Вкладки:		
а) Стан на початку липня 1900 .	712.215·81	
б) вложено в липни . . .	21.379·11	
разом	733.594·92	
в) винято в липни . . .	19.692·40	
позістає з кінцем червня . .		713.902·52

і гадав, що цїле его житє при нїй буде безперивним, вічним, рожевим сном. Як цїлком инакше всьо зложило ся! Він бачив тепер свою суджену, як она в темну, глуху ніч зі зраненим серцем утїкала в сьвіт, аби там серед сльоз зарабляти на кусник хлїба. Дармо відступив від вікна, аби о чім иншім думати, не хотїв піддати ся прикрим чувствам, не хотїв чути голосу, що промавляв в его серединї в користь біднеї дївчини. Але всюди куди лиш подивив ся, бачив сльози еї дїяльности, яка чистота, який лад був всюди! Памятала о найменшій дрібници, обіймала всьо любовію. Зі сьвічкою не найшов би такої як она. Тепер упав его погляд на колиску, над котрою она з такою печаливостию нахиляла ся — і той вид роздирав ему серце, аж тепер зміг его біль. Чому еї нема, чому она утїкла від него? Бо шанувала память матери его власної дитини більше як він.

— А хочби й десять раз була гірша! — Крикнув вкінци таким голосом, що дївчина котра сидїла коло колиски, підскочила налякана.

— Чи она не заслужила собі у мене, аби я поводив ся з нею инакше? Я закидаю їй упертість, але тодї, як она одного женила по другім задля мене відправляла від себе, хоч не мала нїякої надії, віддати ся за мене, та еї прикмета менї дуже подобала ся. Тодї хвалив я еї за еї постійність і нїяка инша еї прикмета не подобалась менї так, як власне тота. Що нинї називаю упором, то було тодї у мене постійностию. Котра дївчина була би менї простила, що я з другою оженив ся? Правда, коли побачила що родичі так страшно уперли ся, намавляла мене сама до того, бо не хотїла, аби они мене відтак проклинали за для неї; але чи не докоряла бы менї кожда инша, що я більше слухаю чужих людий як еї? Ах, она від самого початку була така безкористовна, все чисте золото, все більше гадала на мою честь як на свою любов — і за те мусїло прийти аж до того! Задля одного поцїлуя я еї мучив. Через мене будуть тепер всї люди сьміяти ся з неї, через мене не може тепер показати ся перед вітцем і у своїм селї, мусить чужим людям служити — але нї, нї, так далеко не допущу. Зараз завтра піду до старого, оповім ему всьо і він мусить свою дочку взяти до себе та сказати їй, що коли она з ненависти до мене так хоче, то я звільняю еї зі слова, але честно і по доброму. Хто би з неї сьміяв ся, того удушу. То має знати і чути. Але де еї має старий шукати?

Довго думав Луць над тим і радив ся наймички, де має глядати Вендульки; єго глядане не довели до нїякого успіху. Вкінци впало ему на гадку, що стара Мартинка могла би найскорше відкрити еї слїд. Та женщина товкла ся все по сьвітї і кождої хвилї довідувала ся о якійсь новинї. Она могла легко через пачкарів вивідати ся о місци перебуваня Вендульки в Нїмеччинї. На хвилю здавив в собі Луць всьо инше, хотїв лиш одного щоби Вендулька як найскорше вернула до дому, до свого звичайного занятя.

Він знав, що стара Мартинка вертає звичайно з своїх нічних вандрівок аж над раном. Почало сьвитати і Луць вибрав ся сейчас в дорогу, аби еї ще дома застати.

Прийшов в „ялинки“, але довкола було дуже тихо; заглянув крізь вікно до комнати — там було пусто, отже помічниці пачкарської не було ще дома. Але она мусїла вскорі надійти, бо не любила в день іти лїсом з своїм кошем. Небо вже почервонїло від сьвітла всходячого сонця то й треба було надїяти ся скорого повороту Мартинки.

Тимчасом опер ся Луць о паркан і ждав. Не довго стояв, коли побачив здалека між деревами знакому стать з кошем, але за нею ішла ще якась дївчина, імовірно еї помічниця.

Саме хотїв сховати ся за дерева і там ждати аж нежеланий гість відійде від Мартинки, коли та его побачила.

— Луць, Луць — крикнула на цїле горло до своєї товаришки, що ішла за нею з опущеною головою.

В тій самій хвили почув Луць ще один крик, але крик невисказаної радости, товаришка Мартинки вирнула зпоза старої тїтки, побігла напротив него і дві дрожачі руки обіймили его шию — а на устах почув він нараз такий горячий і щирий поцїлуй, якого не доводилось ему нїколи в житю зазнати. Луць

5. Сальдо прц. (побраних) .	23.381 58
6. Непіднята дивіденда за р. 1897, 1898 і 1899 . . .	2.922 92
7. Кошти спору . . .	185 46
8. З рахунку ріжних сторін .	544 50
9. Кредит банковий (в Банку кр.)	17.037 00
10. Рахунок біжучий з Тов. обезп. „Дністер“ . . .	
Сума .	838.264 21

II. Стан чинний:

		Кор. сот.
1. Позички уділені:		
а) стан на початку місяця . . .	737.707·18	
б) уділено в липни	20.340·00	
разом	758.047·18	
в) сплачено в липни	5.941·60	
Стан з кінцем липня . . .		752.105 58
2. Готівка в касі з д. 31/6 1900 .		618 49
3. Цінні папери фонду резервового і инші		62.067 00
4. В щадници почтовій (оборот чековий)		36 48
5. В инших товариствах і банках		13.556 74
6. Рахунок біжучий з Тов. обезп. „Дністер“		3.500 00
7. Сальдо коштів адміністрациї .		6.379 92
Сума .		838.264 21

Членів прибуло 26, убуло 5, оставало з кінцем липня 1900, 1.869 членів з 1.940 деклярованими уділами в сумі 97.000 кор.

Стопа процентова від вкладок 4 проц. — процент від позичок уділюваних з провізиєю на кошти адміністрациї $6^1/_2$ проц.

Телеґрами.

Відень 10 серпня. Міністер справ заграничних ґр. Голуховский вернув сюди вчера з Парижа.

Ішль 10 серпня. Угорский президент міністрів Коломан Сель був вчера на авдиенциї у Цісаря. По полудни від'їхав Сель до Пешту.

Льондон 10 серпня. Доносять з Преториї, що там на північ від міста появило ся нагле 500 Бурів. Побоюють ся, аби Бури не напали на Преторию. — Льорд Робертс доносить, що Бури забрали до неволї анґлїйску залогу в місті Еляндсрівер.

Льондон 10 серпня. Daily Express доносить з Шанґаю, що там крім 3000 Анґлїйців прибули і французскі та австрийскі вояки.

Київ 10 серпня. Місто Володимир волиньский, колишна столиця Волини, згоріло майже цїлковито так, що лиш кілька домків лишило ся. Між погорільцями велика нужда

Відозва.

Родимцї!

В днях 29, 30 і 31 серпня почнуть ся записи до шкіл народних львівских.

Є се справа не лиш для Львова, але і для всего краю незвичайно важна і вагу сю повинні всї львівскі Русини добре порозуміти і сповнити совістно свій обовязок. Мало маємо шкіл руских, тож користаймо, як слїд, хоч з тих, які маємо. У Львові маємо чотири рускі школи народні: дві мужескі і дві женьскі.

Одна мужеска школа чотиро-клясова: руска школа вправ, уміщена в „Народнім Домі“; друга школа чотиро клясова: міска імени Маркияна Шашкевича при улици Скарбківскій ч. 26. Они — знані вже П. Т. Родимцям — розвивають ся дуже успішно і вдоволяють найбільшим вимогам П. Т. Родичів.

Для дївчат маємо чотиро клясову женьску руску школу вправ при улици Сакраменток, а записи до неї відбувають ся в учительскій семинарії женьскій при улеци Сакраменток. — Школа ся також вже звістна загалови рускої П. Т. Публики, розвиває ся надзвичайно хорошо. Родичі, що посилали свої дївчата до неї, не мають слів похвали і для науки і для веденя дївчат та для щирих відносин між учительками та дїтьми. Руске Товариство педаґоґічне отворило з днем 1 вересня 1898 клясу I. (V) рускої дївочої школи виділової. В сїм роцї шкільнім будуть вже отворені три кляси то є кляси I., II. і III. (V. VI. і VII.). Школу ту госпитував інспектор краєвий і на тій підставі одержала она субвенцию від Високого Сойму. То є найліпшим сьвідоцтвом, що школа та розвиваєсь правильно. Так отже рускі дївчата будуть могли кінчити в своїй питомій школї всї кляси школи виділової і з них без перепон переходити до семинариї учительскої.

Всї сї школи рускі ведуть ся к повному вдоволеню всїх П. Т. Родимців. Не надто велике число дїтий дає можність тим лучше вести в них науку; а в кінци тов. „Шкільна поміч“ запомагає біднїйших дїтий сих шкіл як найщедрійше.

Відзиваємось отже до всїх П. Т. Родимців, так місцевих, як і замісцевих, і припоручаємо горячо Всім, щоб не тілько самі записували свої дїти до руских шкіл, але і других до сего заохочували. Нехай нїхто не здержує ся тим, що єго дитина не володїє добре руским язиком; рускі школи приготовані на се, ведуть науку від початку так, що дїти в короткім часї набувають достаточного знаня руского язика. — З Виділу руского Товариства педаґоґічного у Львові.

Надіслане.

вхопив суджену на руки і таки просто з поля заніс еї до свого дому.

Що ва те сказати, що гадати о Вендульцї? Спершу так боронить ся, так опирає ся, заворушує майже цїле село, аби лиш не поцїлувати судженого, з котрим майже стояла вже перед престолом, утїкає від него, іде до пачкарів і по найтяжших жалобах, плачу, по найбільшім гнїві, цїлує єго сама, хоч він еї о то не просив. Ой, ті женщини!

Луць хвалив ся на своїм весїлю, що єго суджена волїла утечи до пачкарів, як поцїлувати єго перед весїлєм. Треба було бачити, як він на то був гордий, як хвалив еї за те, як єго то ще тїшило, що може тим похвалити ся!

Чи угадалиб ви, хто при тім весїлю вистріляв найбільше пороху? Більше як весїльні бояри. — Вендулька мала їх сїм: шість їхало наперед на конях, а семий побіч неї — старий Матуш. В кождій руцї держав пістолет і заєдно стріляв з обох нараз. Ідучи з весїльними гістьми до церкви, часто приставав і так завзято стріляв, що жінкам зібраним під липою, аби придивити ся весїльному походови, аж в ушах лящало.

Мартинка що ішла з ним разом, лиш усьміхала ся, коли він для більшої еї утїхи стріляв перед самим еї чолом. Недавно, коли Вендулька попросила єго через Мартинку на своє весїлє, спитав він сам себе, чому би й він не мав взяти собі жінки, так як другі люди? І постановив собі закинути вже своє пачкарске ремесло, лишити єго на синів, а самому жити та відпочивати. Тому то прийшов до старої Мартинки з предложенєм, чи й она не схотїла би вже дати відпочити своїм старим костям та чи не пристала би, аби обоє побрали ся і прожили ще в щастю і здоровлю тих кілька лїт, які їм ще лишили ся.

Мартинка пристала і сейчас почала ладити ся до весїля. Саме тепер мали бути їх оповіди і тому старий Матуш так завзято стріляв, а Мартинка частувала всї жінки, що стояли під липою славною французскою солодкою горівкою. Нї одна молода не була така щедра, ба всї сусїдки не пригадували собі навіть, аби коли щось подібного лучило ся, хоч вже досить нажили ся на сьвітї. Стару Мартинку та гостина досить коштувала, але за те всюди еї дуже поважали. Довго ще говорили, як щедро обходила она весїлє своєї сестрінцї Вендульки Палюцкої.

За редакцию відповідає: Адам Кравецкий.

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши **„Внучок“** — А. Мечика **„Ованес Огапа“** — К. Лясковского **„Зужитий“** — Ст. Аріеля **„Улуди“**

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літератским напрямом, з задержанем і на будуче дотеперішного отрудництва в специяльних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює їй практичну хосенність ствердженої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань улішшень і реформ, якими визначують ся більше менше всї проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакциї пїнну заохоту до постійности на обібраній дорозї.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким з'обовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нинї вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тїни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нинї сказати о дусї і напрямі нашої працї на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безперервного постійного забезпеченя сотрудництва нашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділї белетристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені працї: *Мариї Родзевичівної*, *Віктора Гомулицкого*, *Володислава Ст. Реймонта*, *Севера (Ігн. Маційовского)*, *Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділї поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского*, *Мирияма*, *Лянгого*, *Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слїдуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта
повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих лїтах....

Севера
повість п. з.:
Леґенда.

Услівя передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:	
Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.

В Галичинї з почтовою пересилкою:	
Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ приймає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).